

stilling; jeg altid har indtaget over for de Forslag, der have været behandlede her i en Række af Aar. Jeg har gjort det, fordi det selvfølgelig forekommer mig, at det er det bedste Forslag, og i det Haab, at hvis der ikke bliver Enighed mellem Tingene, der i alt Fald kunde findes Mæglingsforslag i; hvad jeg her har fremsat. Men paa samme Tid maa jeg da ogsaa sige, at det er mig ganske klart efter de Udtalelser, der ere faldne, at der vel neppe er Udsigt til, at der vil gaa synderlig meget af det igennem her i Tinget eller kunne blive vedtaget. Og jeg skal tilføje, at jeg er saa stor en Tilhænger af den almindelige Stemmeret, den almindelige Valgret, af Flertallets Ret til at beslutte, at naar Flertallet erklærer, at dette Forslag er ubrugeligt, er jeg ikke saa ubegavet, at jeg gaar ud til mine Vælgere og siger, at jeg har haft Tro til dette Forslags Gavnlighed. Jeg bøjer mig for Flertallets Beslutning og erklærer paa mine Vælgermøder, at saaledes som Ministeriet og Flertallet have vedtaget disse Forslag, ere de de ypperste, som kunne faas. I øvrigt har jeg ogsaa sidst, jeg havde Ordet, udtalt, at skulle vi blive paa den Basis, som blev fastslaaet i Fællesudvalget i Fjor, ser jeg ikke rettere, end at de Forslag, som foreligge udarbejdede af de ærede Ministre, ere tilfredsstillende og udmærke sig paa forskellig Maade fremfor hvad der tidligere har foreligget. Men naar jeg altsaa paa Baggrund af mit eget Forslag har kritiseret de ærede Ministres, forekommer det mig egentlig talt, at jeg derigennem har støttet den høje Regering en Del bedre end dens egne Tilhængere eller vort eget Parti hidtil har gjort, thi alle Talere her i Salen ere staaede frem og have prist den højtærede Regering og vore Ministre, fordi de have lavet et saa udmærket Forslag, men der er derpaa kommet en saadan Mængde Indvendinger mod Forslagene, Paragraf for Paragraf, fra forskellige ærede Medlemmer, at naar jeg samler disse Argumenter, vise de sig at være de stærkeste Argumenter, som kunne fremføres for Vedtagelsen af mit Forslag. Det Forslag, jeg her fremsætter, gaar netop ud fra de Momenter, som have været saa stærkt fremdragne her, Hen-

synet til Jordbruget, Hensynet til Erhvervslevet og Hensynet til en retfærdig Fastsettelse af Skatterne. Jeg er gammel Agrar, og det er fra dette Standpunkt, jeg har fremsat dette Forslag. Jeg er Agrar for de Herrer, som nu kalde sig Agrarer; for tredive Aar siden var jeg med til at stifte den første Fællesforening for Landboforeninger, og de Spørgsmaal, Nutids-Agrarerne leve paa, ere i sin Tid, tør jeg sige, rejste af mig i Fællesforeningen, men rigtignok under fuld Hensyntagen til andre Erhverv, hvormod jydsk Fællesforenings Skrifter bære Vidnesbyrd. Jeg er Agrar, men i den Forstand, at jeg vil have fremmet Erhvervslevet i det hele og store, støtte det til alle Sider, baade Jordbruget, Handelen, Industrien, Skibsfarten og det hele; men jeg hører ubetinget ikke til det Korps af sørgende Dervischer, der rejse omkring og græde paa Jordbrugets Vegne og forsikre, at Jordbruget trænger til Toldbeskyttelse og lignende, og som forlange at overlade til Staten til Dels at bære Landbruget frem. Desmere er jeg forundret over den Glæde, hvormed de saakaldte Agrarer ved deres Udtalelser slutte sig til de Forslag, her foreligge, thi det, som Agrarerne med Rette have kunnet forlange, og hele Erhvervslevet, Industrien ogsaa, er Ligestilling med Hensyn til Skatterne, en retfærdig Fordeling af dem og Støtte gennem ordnede Prioritetsforhold, endelig at man hæver den Uret, som i Tidens Løb er gjort mod Jordbruget, og for Resten ogsaa mod Industrien, ved at paalægge de faste Ejendomme i By og paa Land særligt at udrede Skatterne til Kommunen. Det har været min Hensigt, siger den ærede fungerende Indenrigsminister, at lette Skatten. Ja. Og man vil betale en vis Del af Statsindtægterne til Kommunerne. Ja, det kan være en Lettelse i Øjeblikket, men vi skulle dog alle sammen alligevel betale de Skatter, som frembringe disse Beløb. Jeg ser ikke, saaledes som det ogsaa er fremhævet af det ærede Medlem for Nørresundby (J. Jensen), at man har lagt mindste Hindring i Vejen for en Stigning af Hartkornsskatterne, thi enten man kalder det „Ejendomsskyld“ eller „Hartkornsskat“, bliver det sandelig det samme, saa længe man bliver ved at dynges Skatter paa. Der